

SPOLEČNOU
CESTOU

červenec 2017

100. výročí zjevení ve Fatimě

MODLITBA JUBILEA FATIMY 2017

Zdravas, Matko Páně, Panno Maria,
Královno posvátného růžence s Fatimy!
Požehnaná mezi všemi ženami, Ty jsi obraz
Církve oděné do velikonočního světla,
Ty jsi sláva našeho lidu, Ty jsi vítěz
nad znamením zla. Proroctví milosrdné
lásky Otce, učitelko zvěstování radostné
zvěsti Syna, znamení hořícího ohně
Ducha Svatého, uč nás, v tomto údolí
radostí a bolestí věčným pravdám,
které Otec zjevuje svým maličkým.

Ukaž nám moc svého ochranného pláště.
Tvé Neposkvrněné Srdce ať je útočištěm
hříšníků a cestou vedoucí k Bohu.
V jednotě se svými bratry a sestrami,
ve víře, naději a lásce, odevzdávám se Tobě.
Skrze Tebe, v jednotě se svými
bratry a sestrami se zasvěcuji Bohu,
Ó, Panno Růžence s Fatimy. A takto
obklopen(-a) Světlem, které vychází
z Tvých rukou, smím chválit Hospodina
na věky věků. Amen.

Milý farníci,

po půl roce si v rámci farního zpravodaje Společnou cestou chceme připomenout prožité události farnosti, které, jak doufám, nás sdružují na společné cestě za Pánem Bohem. Je tomu již rok, co jsem k vám byl poslán, abych sloužil Bohu a vám v olešnické farnosti. Bohu modlitbou a liturgickou službou a vám především tím, čím nikdo jiný nemůže, tedy svátostmi. Ohlédnou-li se, připadá mi, že ta doba uběhla velmi rychle. Ještě mám v živé paměti milé uvítání jak to olešnické farnosti, tak i v Černovicích a Rovečném. Toho, co jsme společně za onen rok prožili, nebylo málo. Nejvíce se mi vryla do paměti pouť do Polska v loňském roce, odkud jsme přivezli obraz Božího Milosrdenství, který nám požehnal krakovský arcibiskup Stanislaw kardinál Dziwisz. To, co jsme spolu prožili, vesměs hodnotím pozitivně a děkuji vám všem, kteří se podíli aktivně na životě farnosti. Také budu rád, pokud se najde i více lidí, kteří pomohou se společnými aktivitami, anebo s provozem farnosti. Je to například úklid kostela, fary a přilehlých prostor. Výborně se zapojení „čerstvých sil“ povedlo například u údržby parčíku pod kostelem, když se této práce ujali mladší, poté co starším ubývaly síly. Mohlo by se to někomu zdát jako „nedostatečně vznešená činnost“ ve farnosti, ale z mého pohledu tomu tak není. Považuji ji za nezbytnou a jistě je i před naším Pánem záslužná. Proto vám všem, kteří jste se ujali jakékoli služby ve farnosti, velmi děkuji a věřím, že Pán Bůh vaši námahu pro Boží království odmění.

Z pohledu celosvětové církve se po loňském roce, který měl jasný program: Milosrdenství, letošní rok věnuje fatimskému výročí. Proto také máme v kostele pro připomenutí sochu Panny Marie Fatimské a prožili jsme fatimský den se zasvěcením se Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Dále to byly májové pobožnosti s fatimskými pasáčky, které představovaly děti, jež letos přistoupily k 1. svatému přijímání.

Druhým letošním výročím je z hlediska místní církve 240. výročí založení brněnské diecéze. V souvislosti s touto událostí přinášíme slovo otce biskupa Vojtěcha Cikrleho, kterým završuji tento úvodník.

S požehnaním váš otec Tomáš.

Slovo otce biskupa Vojtěcha Cikrleho k založení diecéze

Milí přátelé,
brněnská diecéze slaví 240. výročí svého založení. To je velká věc v životě místní církve. V malém dějepisném okénku by se dalo připomenout, že v době vlády Marie Terezie (1740-1780) byla na Moravě jediná diecéze, a to v Olomouci. Patřila mezi největší a nejrozsáhlejší v celém tehdejší mocnářství. Měla 525 farností, a proto byla Morava zvolena jako první k plánované církevní reorganizaci. Tehdejším záměrem bylo vytvořit dvě nová biskupství - v Brně a v Opavě. Dne 5. prosince roku 1777 vydal papež Pius VI. zvláštní bulu, kterou povýšil olomoucké biskupství na arcibiskupství, a jemu podřízené nové Biskupství brněnské s ním mělo vytvořit moravskou církevní provincii. Tehdy rovněž plánované opavské biskupství na své založení z politických důvodů čekalo až do 30. května 1996.

Co je vlastně diecéze?

Samotné slovo pochází z řeckého dioikéin, což znamená „spravovat dům“. Jak říká Kodex církevního práva, je diecéze částí Božího lidu, která je svěřena do pastýřské péče biskupovi a je vymezena určitým územím tak, že zahrnuje všechny věřící, kteří na tomto území přebývají. Pokud opustíme formulace církevních dokumentů, dá se jednoduše říci, že diecéze je území, na němž všichni žijeme své povolání Bohem a máme ve vzájemné lásce a pomoci vytvářet rodinu, v níž se všichni lidé mohou cítit milováni a přijímáni.

Když slavíme narozeniny blízkého člověka, je jejich nedílnou součástí ohlédnutí se zpět, často nejen k historii rodičů a prarodičů, ale ještě do vzdálenější historie. Při takových slavnostních setkáních jsou vypravovány a sdíleny příběhy, které připomínají důležité či humorné události členů rodiny, a tak jsou posilovány rodinné vazby a jistota vzájemnosti. Toto zakořenění v minulosti otvírá dveře k budoucnosti. Bez této historické paměti je budoucnost člověka omezena na nejbližší, obvykle biologicko-materiální obzor sebe sama, který se pak stává zdrojem jak přehnaných nadějí, tak strachu a obav. Ve společenství věřících jde o ohlédnutí do mnohem hlubší minulosti.

Když se podíváme v historii naší diecéze trochu nazpět, v kolika lidech se díky existenci věřících mohlo narodit, vyrůst a rozkvést něco krásného? Co všechno dokázala naše pastorační, katechetická, mládežnická centra, centra pro rodinu, charita a další odbory, oddělení a organizace založené pro pomoc věřícím i nevěřícím v jejich starostech?

A co udělat pro budoucnost brněnské diecéze, aby byla i nadále plná naděje?

Právě o tom píše svatý Pavel ve svém dopise křesťanům v Kolosách. Jeho dopis by se dal parafrázovat asi takto:

„Tou nadějí jste vy, duchovně i tělesně plodní věřící, kteří projevujete milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost.

Vy, kteří dokážete vzájemně spolupracovat na všem, co je dobré.

Vy, kteří se dokážete i ve své různosti respektovat a navzájem si odpouštět lidská provinění. Tak jako je odpouští Bůh vám.

Jste to vy, kteří jste poznali Boží lásku a radujete se z ní tak, že se stala ústřední hodnotou vašeho života a cestou k dokonalosti.

Jste to vy, kterým v srdci nevládne zdánlivý pokoj bohatství a síly, ale pokoj Kristův. Vy, kteří jste za něj vděční a vyznařuje z vás.

Vy, kteří se nebojíte slyšet a přemýšlet o slovech, která vám říkají druzí a žijete v reálném světě, do kterého jste zasazeni.

Jste to vy, kteří se snažíte svým životem zpívat Bohu písně vděčnosti a všim, co říkáte a konáte, se připojujete k tomu, čím opěvoval svého Otce Ježíš Kristus.“

Milý přátelé,

brněnská diecéze slaví 240. výročí svého založení. Kéž je pro ni tím nejvzácnějším darem každý z vás a diecéze ať je darem pro vás všechny.

Ať vám Bůh žehná.

Vojtěch Cíkrle
diecézní biskup brněnský

Otce Sylwestera Jurczaka známe především jako zpovědníka, který k nám do Olešnické farnosti jezdí zpovídat pravidelně o prvních sobotách v měsíci, ale i při jiných příležitostech. Jsme rádi, že vám ho můžeme blíže představit i prostřednictvím krátkého rozhovoru.

Víme, že pocházíte z Polska. Můžete nám říci něco bližšího o vašem rodišti?

Pocházím z Polska, z města Zamość, které má asi 70 tisíc obyvatel. Je to krásné, renesanční město na jihovýchodě Polska asi 600 km od Boskovic. Moje farnost patří k historické katedrále Vzkříšení Páně a sv. Tomáše apoštola a je jednou z deseti farností v tomto městě.

A jak jste se dostal do České republiky?

Před jáhenským svěcením jsem byl na praxi v České republice. Jako poutník jsem šel z Fulneku do Slavkovic. Po cestě jsme bydleli v rodinách a moc se mi zde líbilo. Poznal jsem, že kromě jazyka žádný velký rozdíl zde není. Po návratu jsem si koupil česko-polský slovník, také proto, abych rozuměl e-mailům, které jsem si s českými poutníky psal. Po jáhenském svěcení a obhajobě diplomové práce, jsem přijel a po čase požádal otce biskupa o vysvěcení v brněnské diecézi.

Na jakých místech jste v minulosti působil? Ať již v Polsku nebo u nás, v České republice.

Působil jsem od začátku v České Republice. Byl jsem rok v Jamách, potom dva roky ve Žďáře nad Sázavou, teď druhým rokem působím v Boskovicích.

Vnímáte v současnosti, jako kněz působící v zahraničí, svůj vztah k vlasti, domovu, rodině, jinak než dříve?

Ne, nic se nezměnilo, vždycky každou dovolenou trávím doma. Tam odpočívám a nabírám sílu. Studoval jsem ve Varšavě, to je 240 km od mého rodného města. Myslím si, že to byla pro mě taková první příprava, že jednou odjedu, protože během studii jsem taky moc často nejezdil domů. Jenom o svátcích a prázdninách. Ale pravidelně si najdu čas, abych si zavolal domů a dozvím se všechny novinky.

Co jste věděl o naší zemi před svým příchodem sem? Změnil se nějak váš vztah k České republice?

Nic moc jsem nevěděl. Jenom to, že v Česku mají dobré pivo a to je pravda.

A jaký máte vztah k Olešnici? Jezdíte k nám poměrně pravidelně, takže jste nás asi trochu poznal.

Ano díky Otci Tomášovi. Protože už se známe nějaký rok, tak mě požádal, jestli bych nemohl jezdit zpovídat. Taky musím říct, že Olešnice mi zůstala v paměti, jak jsme putovali v roce 2011. Pamatuji si, že jsme měli oběd na faře. Byl výborný. To jenom Pán Bůh to umí tak vymyslet. Tehdy jsem ještě netušil, že za čtyři roky budu působit v boskovickém děkanátu a jezdit do Olešnice.

Každý člověk potřebuje nějaké zázemí a také zpětnou vazbu. To může zajišťovat právě rodina, domov nebo nějaké užší společenství. Necítíte se jako kněz a ještě navíc cizinec v tomto směru handicapován nebo ohrožen?

Vůbec ne, cítím se tady dobře. Taky proto jsem se rozhodnul, že chci tady zůstat. Pán mi pořád posílá do cesty lidi, kteří mi pomáhají. Musím tu vzpomenout

na moji paní učitelku, kněze a hodně lidí, přece farnost to je moje druhá rodina.

Jak byste jednoduše charakterizoval svoje vnímání kněžství a postavení kněze ve farnosti?

Kněz je člověk pro druhé!

Existuje nějaký konkrétní okamžik, impuls, který definitivně dovršil Vaše rozhodnutí pro kněžství nebo byl pro ně rozhodující?

Musím říct, že to moje rozhodnutí postupně dozrávalo, a nebylo to vždycky jednoduché. Byly různé pochybnosti. Ale vzpomínám si, že když jsem prožíval nějaké těžkosti, tak mi Bůh posílal do cesty lidi, kteří mi pomohli rozeznat, co Bůh po mě chce. Měl jsem praxi v nemocnici nebo hospici. Každá etapa přinesla něco jiného v duchovním životě. Asi by nestačilo tolik místa ve zpravodaji, abych to všechno řekl. Možná jednou napíšu knížku. Důležitým časem pro moje rozhodnutí byla jáhenská praxe ve Žďáře, tam jsem se mohl dobře připravit na ten krásný okamžik, jakým je kněžské svěcení.

A kterou část formace ve Vašem dosavadním kněžském životě vnímáte jako nejdůležitější?

Teď, kterou prožívám. Jsem kaplanem v Boskovicích. Říká se, že první farnost, to je jako první láska. Mám tady možnost sloužit svátostmi, můžu předávat radost druhým, ale zároveň se učím a získávám pastorační zkušenosti a učím se od pana děkana, jak vést farnost. A pomáhám v děkanátu, když je potřeba.

Víme o Vás, že máte rád hrady. Můžete nám prozradit, jaké končiny jste navštívil a kam byste se rád znovu vrátil?

Ano, povedlo se mi ve farnosti nakazit moji zálibou i druhé. S mladými na jaře a podzim jezdíme na cyklopoutě po hradech, spíme na farách a poznáváme farnosti a historická místa. Od doby, co jsem v Česku, povedlo se mi navštívit 25 hradů.

Máte nějaký sen, kam byste se rád podíval?

Chtěl bych se podívat do Svaté země, ale ještě se mi to nepovedlo naplnit.

Jaké máte další záliby?

Mám rád historii a zajímám se o dějiny církve, rád sportuji, hraji fotbal, jezdím na kole.

A jaký je váš oblíbený fotbalový klub?

Fandím reprezentaci Polska a také Česka. Můj oblíbený klub je Bayern Mnichov.

Z čeho jste měl v poslední době největší radost?

Z toho, že budu ustanoven administrátorem.

Na co se do budoucna nejvíce těšíte?

Dám se překvapit.

Chtěl byste něco vzkázat našim farníkům?

Máte krásnou farnost.

Za rozhovor otci Sylwesterovi jménem čtenářů děkuje a radost z každého okamžiku přeje J. Kánský

Když se před časem realizoval za dotační podpory projekt Farního depozitu, možná některým z nás nebylo moc jasné, k čemu vlastně takový depozit je. Poté, co v tomto prostoru bylo deponováno leccos, překvapil nás ve vánočním čase milou atmosférou výstavy betlémů. Mnozí jste jistě zaznamenali, že prostor depozitu znovu ožil, tentokrát výstavou dětských kočárků. Vás, kteří jste výstavu navštívili nebo se na ni chystáte, snad potěšíme krátkým rozhovorem s autorkou výstavy a majitelkou exponátů, Soňou Šašínkovou.

Možná začneme statistikou. Kolik kočárků, případně dalších exponátů je vlastně vystaveno?

Vystaveno je 55 kočárků. Z toho je 29 pro panenky, kterým se do začátku 20. století říkalo loutkové, protože hračkám se říkalo loutky. Celkem 70 panenek, hračky, hry, stavebnice, oblečky, zavinovačky...

A to je celá tvoje sbírka nebo máš doma ještě něco v „depozitáři“?

Doma mám ještě asi 30 kočárků, některé čekají na renovaci.

Taková sbírka se neshromáždí ze dne na den.

Kdys se sbíráním začala?

Začala jsem, když byl dceři 1 rok a já jsem jí chtěla koupit moderní kočárek, ale žádný se mi nelíbil. A tak jsem jí sehnala starší proutěný kočárek. Od té doby se má sbírka rozrůstá. (dnes je Mařence 9 let, pozn. redakce)

Co všechno vlastně sbíráš?

Vše, co se týká dětství.

Co tě ke sbírání těchto předmětů vedlo? Jak tě to napadlo?

Staré věci mně zajímaly od dětství. Už jako malá jsem prohledávala staré půdy a hledala „poklady“.

Můžeš nám říct, co je pro Tebe ve Tvé sbírce nejcennější?

Nejcennější jsou pro mě věci, ke kterým znám příběh - odkud pochází, kdo si s nimi hrál, kdo se v kočárku vozil.

A kdybych se zeptal, co má největší hodnotu, myšleno, třeba sběratelskou nebo finanční?

Velkou sběratelskou hodnotu má proutěný kočárek na loukoťových kolech, vyrobený kolem roku 1895 a mechanická panenka s celuloidovou hlavičkou, která zatím čeká na renovaci.

Sbíráš jenom starší předměty nebo i současné? Případně, od jakého stáří je pro Tebe předmět zajímavý.

Sbíráám jenom staré věci přibližně do roku 1985.

A který z exponátů je nejstarší a který nejmladší?

Nejstarší je kočárek z roku 1895 a stojan na dopisy z přelomu 19. a 20. století. Nejmladší je kočárek sovětské výroby z roku 1988 - žlutohnědý „golfáč“.

Jak se takové věci shánějí? Dají se někde koupit? Existují třeba nějaké burzy nebo setkání, kde se sběratelé setkávají, dávají si tipy, vyměňují a prodávají...?

Některé věci mně byly věnovány, část sbírky jsem sehnala na burze či internetu nebo ve sběrném dvoře (nejenom v Olešnici).

Jsi členem nějakého sběratelského spolku?

Nejsem členem žádného sběratelského spolku, pouze na Facebooku si ve skupince sběratelek vyměňujeme poznatky a zkušenosti.

No a když získáš třeba nějaký starší kočárek, který je trochu pošramocený, máš někoho, kdo Ti ho opraví, vyčistí, zkrátka renovuje?

Většinou renovaci provádí manžel a už ho to i baví.

Těch exponátů je poměrně hodně. Kde je skladuješ, když nejsou vystaveny?

Všude. Nejstarší kočárky mám doma i v ložnici. Koupili jsme ještě jednu garáž, ale prostor není stále dost.

Jaký je o výstavu zájem? Máš zhruba představu, kolik lidí ji navštívilo?

Zájem je stále. Výstava bude otevřena i o olešnické pouti. Výstavu navštívilo přibližně 1000 lidí, dalo by se říci z celé republiky, byl zde také autobus z Ostopovic a dokonce i z Maďarska.

Mluvil jsem s mnoha lidmi, kterým se výstava velmi líbila. Jaký dojem máš z výstavy Ty coby vystavovatel?

Dojem mám velmi dobrý. Jsem ráda, že si návštěvníci na výstavě vzpomínají na svoje dětství a podělí se se mnou o svoje vzpomínky.

Na závěr se zeptám, jestli pro Tebe tahle výstava znamená třeba nějaký posun? Dostala jsi během ní nějaký zajímavý nápad, impuls nebo zajímavý podnět od návštěvníků?

Prostřednictvím výstavy jsem poznala další sběratelky např. z Plzně, z Boskovic. Vyslechla jsem spoustu příběhů a do rukou se mně dostaly další poklady, za co jsem velmi vděčná.

Chtěla by ses se čtenáři podělit o nějaký příběh?

Ano, před lety mi zavolal kamarád z Lomničky, že vyklízí „starou pekárnu“ patřící jeho mamince a jestli chci, ať si přijedu vybrat, co by se mi hodilo. Objevila jsem tam mimo jiné 5 kočárků, některé dokonce s originálními peřinkami a slamníčky a malinkou postýlku na panenky. 2 kočárky a postýlku vystavuji, 3 kočárky ještě čekají na renovaci. Kamarád přivezl na výstavu nic netušící maminku, které své exponáty poznala. Hlavně černý kočárek na panenky, ve kterém vozila i husu. A když uviděla svoji postýlku pro panenky, tak zaslzela. Měla radost z toho, že již „nepotřebné“ předměty, ke kterým má vztah, mohou potěšit také jiné lidi.

Moc Ti děkuji za rozhovor a přeji Ti radost z nových kousků i z toho, že skrze svoji zálibu děláš radost i druhým.

J. Kánský

Prožít společenství

Kněžím boskovického děkanátu leží na srdci pastorační děti a mládeže, zejména jejich vzájemná setkávání a povzbuzení ve víře.

Kromě toho, že se náš dorost může vypravit na různá diecézní setkání na biskupství v Brně, mohly se starší děti a mládež také setkat na sportovních turnajích nebo „Hrách dobré vůle“ v Kunštátě, kde byly sportovně - herní úkoly. A aké na letošním „Dnu se svatými“ v červnu v Boskovicích pro mladší děti - tam se putovalo po stanovištích, kde se představili jednotliví „oživlí“ světci z kostelů v okolí a vyžadovali splnění nějakého úkolu. Ale ještě předtím, v letošní postní době, mělo naše mládí (od 13 let výše) příležitost k setkání v Olešnici - a o 1. dubna. Olešnice nebyla vybraná náhodou, ale proto, že vlastní krásnou „Křížovou cestu smíření“.

Na programu totiž bylo neobvyklé noční modlitební putování.

Po příjezdu do Olešnice čekala děti v kostele mše a pak přednáška o postní době, kterou měl připravenou otec Tomáš Koumal - bývalý kunštátský farář a po studiích v Římě teď vedoucí Pastoračního střediska biskupství brněnského. Pak se mládež rozdělovala na olešnické faře pomocí hry „molekuly“ do smíšených skupinek. Bohužel jsou děti natolik bystré, že pochopily, o co jde, a všichni známi se drželi spolu jako klíšťata. I tak se nějaké rozdělení na skupiny povedlo. Pak měly příležitost vybrat si nějakou zajímavou činnost, která už byla přípravou na křížovou cestu se začátkem ve 22,00. Vymýšlely k jednotlivým klasickým zastavením svoje příběhy ze života, které je napadly nebo je prožily (např. šikana, křivdy, nespravedlivé hodnocení ze školy, problémy mezi kamarády, závislost na mobilech a počítačích...) a zároveň k tomu také chystaly tzv. „živé obrazy“ - což v Olešnici není jev neznámý, ale pro jistotu vysvětlíme - je to několik osob, které se postaví do situace, která má přiblížit jakýsi děj, vyprávění či konflikt... Kromě toho si mohly v rukodělných dílničkách vyrobit kříž z nití, měděných drátků či jinou drobnost.

S blížící se tmou někteří mladší účastníci nesměle pípali, že už touhle dobou chodí spát, nicméně zvědavost na vlastní akci byla silnější než zajetí úmysly, takže před desátou večer se mohlo vyrazit. K účasti na samotné křížové cestě byli přizváni i rodiče účastníků a místní obyvatelstvo, takže se před prvním zastavením shromáždila skupina více než osmdesát lidí. Pro každého z nich připravili organizátoři vrbový prut se čtrnácti záseky a provázkem na krk, což vzbuzovalo mnoho otázek. Všechno byly zodpovězeny hned u prvního zastavení, kde děti k obvyklému textu přidaly svůj příběh, jiná skupinka se postavila do „živého obrazu“ nasvíceného baterkami a aby si každý uvědomil, jak se Ježíšovo utrpení dotýká každého z nás, všichni měli na závěr ulomit první dílek ze svého prutu a přidat ho do připravené cihly z aranžovací hmoty. Cihla se pak navlékla na prázdnou tyč, která byla svázaná s druhou a nesla se jako kříž.

A mohlo se jít dál... U každého zastavení modlitba, příklady ze života, vkládání vlastních starostí v podobě proutků, nesení kříže, putování... Nafoře pak se všichni chytili za ruce a utvořili kruh s modlitbou. Je to síla, vidět, že za společným dobrým cílem je ochotných putovat tolik lidí... Prožitek společenství byl velice silný. Kdo přijel nebo přišel s otevřeným srdcem, načerpal. Bylo to náročné pro organizátory (děkujeme jim za tuto službu) i pro účastníky. Ale díky tomu byl společně strávený čas určitě požehnaný.

za účastníky rodina Kintrova z Kunštátu

Misijní koláč

Po nějakém tom čase se v naší farnosti znovu konala akce nesoucí název Misijní koláč. Jakkoliv může tento pojem být zavádějící, tak ale smysl celého našeho snažení je prostý. Jde o to, že se za napečené koláče, koláčky, buchty, řezy, muffiny a další pochutiny vybírá dobrovolný příspěvek na pomoc v misijích.

Jako misijní klubko jsme napekly také část z našeho výběru pochutin a díky našim obětavým maminkám jsme skutečně v neděli 23. dubna mohly stát před kostelem a s úsměvem nabízet upečené výtvary. Náladu nám nezkazilo ani trochu chladnější počasí a tak jsme si celou akci náležitě užívaly. Navíc ten pocit, že tím, co děláme, pomáháme dětem, byl úžasný!

Chtěly bychom všem, kteří nám přispěli poděkovat. Vybralo se i s misijním

bonbónkem krásných 8300 korun. Už teď se těšíme na misijní jarmark, který proběhne na podzim!

Maruška a Eliška

Ministrantský den v Olomouci

V sobotu 6. května jsme se vydali na ministrantské setkání do Olomouce - do bohosloveckého semináře, kde pro nás byl připraven program. Nejdříve jsme se tam rozdělili do skupinek podle věku. Poté následovala mše svatá s otcem biskupem. Po mši pro nás byly připraveny soutěže a každá skupinka tvořila jeden tým. Po skončení tohoto programu jsme měli oběd. Na závěr už zbývalo jen očekávané vyhlášení všech výsledků.

Myslím si, že jsme si zde všichni užili spoustu zábavy, a tak jsme se se zážitky vraceli zpět domů.

Honza Nechuta ml.

Den se svatými

Když mě ve středu 14.6.2017 probudily sluneční paprsky, zaradovala jsem se. Dnes jedeme s děčkama z náboženství do Boskovic na „Den se svatými“. Bude pěkný den!

Než jsem se nadála, stáli jsme u kostela sv. Jakuba, kde už bylo mnoho skupinek se svými vedoucími připraveni k plnění úkolů. Také Olešnice se rozdělila do skupin, které vedly: Helena Vaverková s Žanetou Horáčkovou, Šárka Neumannová s Šárkou Bubeníkovou, Marie Adamcová s Jarmilou Škorpíkovou a Eliška Doležalová. A mohlo se začít. Samozřejmě mši svatou. Po ní jsme vyrazili plnit úkoly. Na každém stanovišti jsme se ocitli v době určitých světců. Podle jejich převleků a vyprávění jsme poznávali o jakého svatého jde. Za každý splněný úkol jsme dostali korálku. Celkem bylo deset stanovišť - deset korálek, které jsme navlékly na gumičku. Když jsme potom přidali křížek, který jsme dostali na závěr, vznikl nám krásný náramek desátku růžence.

Den, naplněný Božím požehnáním byl u konce. Den, plný radosti, legrace, poznávání a také bloudění zůstane v našich vzpomínkách. Děkuji všem organizátorům za přípravu, děkuji škole, která nám umožnila volno, děkuji kněžím, bez nich by tento den neměl tu správnou atmosféru, děkuji katechetkám, které měly plnou hlavu starostí. Děkuji všem, kteří se přidali a pomáhali. Také děkuji všem kamarádům, bez kterých by nebyla žádná legrace. VELKÉ DÍKY!

Anna Jílková

Moje první svaté přijímání

V neděli 28. května jsem poprvé přistoupila ke svatému přijímání. Připravovala jsem se celý školní rok s panem farářem a ostatními 10 spolužáky v náboženství a sestřenicí Aničkou z Veverské Bítýšky. V sobotu 27. května jsem mohla poprvé přistoupit ke svatě zpovědi. Nebylo to nic hrozného, jak jsem si myslela. Po zpovědi jsem šla ven z kostela a bylo mi strašně lehké a divně. Až pan farář všechny vyzpovídal, začali jsme zkoušet průběh mše a jak máme správně Pána Ježíše přijmout.

V neděli jsme se sešli u fary, děvčata měla krásné bílé šaty a pěkně učesané vlasy. Kluci měli bílé košile, černé kalhoty, vesty a kravaty. Šli jsme slavnostním průvodem do kostela s ministranty a panem farářem. Každý z nás držel svou křestní svíci. Při mši jsme si svíčky zapálili a obnovili křestní sliby. Pak jsme šli průvodem pro dary a růže a každý přečetl svou přímlovu. Jako první z dětí jsem přijala Pána Ježíše. Byl to pro mě krásný pocit. Byla jsem moc ráda, že už můžu chodit k přijímání. Po mši jsme se vyfotili a šli jsme na faru, kde jsme měli připravený oběd s rodinou a příbuznými. Celý den jsem krásně prožila a nikdy na něj nezapomenu.

Klárka Horáčková

Biřmování

17. 6. 2017 byl pro mě i pro mnoho mladých z naší farnosti velice důležitý den. Přijali jsme totiž svátost biřmování od pomocného biskupa brněnské diecéze Pavla Konzubula.

Přípravu na tento den jsme zahájili už před dvěma lety pod taktovkou otce Pavla Lazárka, který nás dal dohromady, a začali jsme se scházet téměř každý pátek. S ním jsme v rámci přípravy prožili několik zajímavých akcí. Například loni před Velikonocemi s námi uspořádal pesachovou večeři, což bylo velice zajímavé a pomohlo nám lépe pochopit některé části mše a nyní máme i lepší představu o tom, jak probíhala Ježíšova poslední večeře.

Po odchodu otce Pavla s námi přípravu dokončil otec Tomáš Šíma. S ním jsme pročetli a prodiskutovali celou knížku Tweetuj s Bohem. V knize je spousta otázek a odpovědí týkajících se mnoha různých témat například Bible, historie církve, modlitba, ale i otázky lidského života a smrti. Celá příprava utekla jako voda a nastal den biřmování.

V sobotu jsme se sešli na faře a průvodem jsme se vydali do kostela. V průběhu slavnostní mše jsme všichni přijali svátost biřmování. Nakonec nastal čas pro děkování a dárky pro biskupa i oba otce. My jsme ale také dostali dárek od otce biskupa - jeho knihu Víra a polibek.

Odpoledne jsme se opět všichni sešli na faře a popovídali jsme si s o. biskupem. Kdo chtěl, mohl si nechat posvětit dárky, které jsme dostali od kmotrů. Pak bohužel přišel čas se s o. biskupem rozloučit. Z komunitního centra jsme se přesunuli k 7. zastavení Křížové cesty bolestí regionu, kde otcové Pavel i Tomáš zasadili lípy, které dostali jako poděkování. Myslím, že místo pro lípy bylo vybráno velmi vhodně. Kromě nádherné krajiny je tu ještě symbolická část: 7. zastavení jako 7 darů Ducha svatého a navíc je na reliéfu zobrazen požár a Duch svatý se přece zobrazuje jako živý oheň.

Nakonec bych chtěla poděkovat otcům biskupovi, otcům Tomášovi i Pavlovi, kmotrům, všem, kteří se za nás modlili a pomohli tento den udělat nezapomenutelným.

Eliška Kolářová

Letadlo Cessna 172 OK - DKL

Výlet s náboženstvím

Ve středu 28. června jsme se s náboženstvím vydali na výlet do Olomouce. Celkem nás bylo okolo 90 lidí, proto jsme museli cestovat dvěma autobusy, v nichž jsme si cestu zpříjemnili písničkami. Nejdříve jsme tam navštívili Svatý Kopeček, kde jsme také slavili mši svatou a dozvěděli se něco o historii tohoto poutního místa. Poté jsme zamířili do nedaleké zoologické zahrady, tam jsme mohli vidět zvířata z různých konců světa. Než jsme celý areál vůbec prošli, zabralo nám to hodně času. Celou návštěvu jsme si mohli zpříjemnit cestou vláčkem, který nás zavezl i do větší blízkosti některých zvířat.

I přes velké teplo, které nás po celý den provázelo, jsme si výlet moc užili.

Eva Nechutová

V loňském roce jsme se na stránkách Společné cesty zabývali změnami ve financování církve v brněnské diecézi. Přinesli jsme rozhovor s P. Pavlem Kafkou, ve kterém se zmínil mimo jiné o fondu na podporu pastorače a kněží PULS. V tomto čísle přinášíme bližší informace o tomto fondu. Snad pro vás bude příjemné, když to bude opět formou rozhovoru. Tentokrát si pro ho vypůjčíme od tiskové mluvčí biskupství.

V loňském roce zahájil svou činnost fond PULS - Fond na podporu kněží

a pastorače brněnské diecéze. Jeho správci R. D. Mgr. Pavlu Kafkovi položila několik otázek. Martina Jandlová

Mohl byste nám Fond na podporu kněží a pastorače brněnské diecéze, v jehož čele stojíte, stručně představit?

Fond byl zřízen 1. srpna 2016 jako organizační složka brněnského biskupství. Řídí ho správní rada podle biskupem schválených stanov a je kontrolován ekonomickou radou diecéze. Jeho úkolem je shromažďovat prostředky na materiální zajištění kněží a pastorače naší diecéze.

Výdaje fondu směřují do tří oblastí: **kněžím** - jedná se o prioritní oblast, která pokrývá náklady na mzdy a výdaje spojené s formací a vzděláváním kněží, **farnostem** - náklady na zajištění technické a ekonomické agendy farností, tj. vedení účetnictví, administraci dotačních žádostí, zajištění stavebních akcí apod.

a **diecézi** - každý rok je podpořen jeden vybraný projekt, který odpovídá na aktuální potřeby a výzvy v diecézi.

Vznik fondu souvisí se změnou stávajícího způsobu přispívání věřících na potřeby diecéze. Do loňského roku přispívala každá farnost na potřeby diecéze deseti procenty ze svých příjmů, této praxi se říkalo „desátek“. Nový způsob je postaven na vizi velké rodiny malých dárců. Právě k realizaci tohoto záměru byl zřízen fond, do kterého mohou dobrovolně podle svých možností přispívat i jednotliví dárci. Tyto dary jsou projevem spoluodpovědnosti za život brněnské diecéze.

Z jakých zdrojů pochází finanční prostředky, kterými fond disponuje?

Cílem je, aby většina finančních prostředků pocházela od dobrovolných dárců, kteří se registrují jako donátoři a svým pravidelným darem chtějí podporovat kněze a pastorační práci v naší diecézi. Dalším příjmem fondu je účelová sbírka, která proběhne ve všech kostelích v neděli 24. září 2017. Poslední zdroj příjmů tvoří roční příspěvky farností. Ty jsou stanoveny částkou 280 korun za každou dospělou osobu ve farnosti a procenty z hospodaření s farním majetkem.

Od ročního příspěvku farnosti je odečtena výše zářijové sbírky ve farnosti a všechny dary donátorů, kteří si při registraci přáli, aby jejich dar byl započten do zvolené farnosti. Smyslem tohoto na první pohled složitého způsobu započítávání darů donátorů je, aby každý donátor svým darem podpořil nejenom život v diecézi, ale i svou vlastní farnost.

Pro mnohé z nás je slovíčko „donátor“ zcela novým pojmem. Mohl byste nám ho přiblížit?

Slovo donátor pochází z latiny (donum = dar, donator = dárce) a církevní tradice takto označovala dárce odedávna.

Donátorem brněnské diecéze se může stát každý, kdo se zaregistruje jako dárce a svým darem chce podpořit život církve. Ve mně osobně navíc slovo donátor evokuje pocit hrdosti na to, co podporuji a pod co jsem ochoten se podepsat. Poprvé jsem se s tímto slovem setkal během studií v Římě, kdy jsme se každý den modlili za donátory naší české koleje Nepomucenum. Díky tomu mám donátorství spojeno s projevem duchovní vděčnosti. Proto je za všechny donátory fondu obětována mše svatá a jsou provázeni každodenní prosbou o Boží požehnání.

Přiznám se, že mne velmi zaujalo slovní spojení „velká rodina malých dárců“

Velká rodina malých dárců je nosnou myšlenkou fondu. Stále jsou aktuální slova sv. Jana od Kříže, že dárce je víc než dar. Lidé ochotní se zapojit do života diecéze, a to třeba i prostřednictvím finanční podpory, jsou cennější než dary samotné. Ochota stát se donátorem je především gestem, kterým dávám najevo, že mi záleží na budoucnosti církve.

Jakou formou se do podpory fondu mohou zapojit jednotlivci nebo rodiny?

Nejdříve bych zmínil podporu duchovní. Stále platí, že bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Důležitá je rovněž podpora v podobě zpětné vazby na činnost fondu, šíření jeho dobrého jména, propagace fondu ve farnosti nebo nabídka profesní pomoci. Neméně důležitá je pomoc finanční. Každý je zván k donátorství a jeho prostřednictvím přispět k tomu, aby brněnská diecéze pulzovala životem. Konkrétním krokem je výběr jednoho z dárcovských programů uveřejněných na webu nebo na letáčích fondu, a následná donátorská registrace.

Kam je možno se obrátit pro více informací o fondu, jeho aktivitách a také o možnostech zapojení se do jeho činnosti?

Veškeré informace jsou dostupné v tiskovinách, které se průběžně distribuují do farností nebo na webových stránkách fond.biskupstvi.cz.

Děkuji za rozhovor

Pomoc při zajištění technické a ekonomické agendy

V souvislosti se změnami ve financování církve došlo i k některým změnám v „technických“ záležitostech života církve. Pravděpodobně jste některé už zaznamenali. Třeba to, že od loňského roku má naše děkanství účetní, která vede účetnictví jednotlivým farnostem. Je jí paní Eva Opluštilová z Kunic, kterou možná z minulosti znáte jako technickou administrátorku.

Kromě vedení účetnictví farnostem také pomáhá se všemi záležitostmi týkajícími se majetku. To znamená např. spolupráci při inventarizacích, pronájmech nebo pachttech, zpracovávání daňových příznání, vede agendu kolem odběrů elektřiny, plynu, atd.

Od loňského dubna funguje v našem děkanství technik stavebních investic, který pro farnosti zajišťuje servis v oblasti staveb. To znamená, že spolupracuje při zajišťování údržby a oprav staveb v majetku farností, koordinuje přípravu investic a pomáhá při finančním zajišťování realizací, příp. i přípravě žádostí o dotace. Pro děkanství boskovické a blanenské je jím ing. Josef Kánský z naší farnosti.

Tým kanceláře na děkanství doplňuje pastorační asistentka Lenka Pohlová z Boskovic. Ta pomáhá v pastoračních záležitostech nejen v samotných Boskovicích, ale podílí se na pastoračních akcích v rámci děkanství. Příkladem jsou setkání mládeže Farnosti bez hranic, postní obnova, která se uskutečnila v Olešnici a vyvrcholila noční Křížovou cestou nebo Den se svatými v Boskovicích před koncem školního roku.

Tento model provázání pastorace, ekonomiky i technických záležitostí a úzká spolupráce s děkanem a kněžími děkanství se sice teprve utváří, ale jeví jako funkční a plodný. Bez Božího požehnání marné lidské namáhání. To platí i v této práci pro církev. Proto ve svých modlitbách myslíme i na tuto oblast života církve a ty, kteří zde pracují.

P. Leopold Benáček

Již 40 let očekává slavné vzkříšení na olešnickém hřbitově P. Leopold Benáček. Narodil se 14. listopadu 1901 v rodině domkaře v Martínkově u Moravských Budějovic. Tatínek brzy zemřel, tak se maminka musela sama starat o 6 dětí. Po studiích byl 5.7.1924 v Brně vysvěcen biskupem Dr. Norbertem Kleinem na kněze. Od 1.8.1924 do 31.12.1924 byl kooperátorem (kaplanem) v Dolních Loučkách u Tišnova. od 1.1.1925 nastoupil do stejné funkce v Olešnici na Mor. Ihned se zapojil do práce v Orlu. Pod jeho vedením byla v rekordním čase (od 13.4.1926 do 26.9.1926) postavena nová Orlovna, využívaná jak na cvičení, tak hraní divadel, duchovní cvičení, přednášky, besídky, akademie, plesy a jinou kulturní a vzdělávací činnost. Od 2.4.1934 se stal olešnickým farářem, posléze od r. 1947 bystřickým děkanem se sídlem v Olešnici. Byl členem obecního i okresního zastupitelstva. Zasloužil se o zbourání zchátralé budovy divadla, výstavbu silnice, vodovodu, obnovu Boží muky u Ústupu, křížků u koupaliště a nad mlékárnou. Vydal dodatek ke kancionálu, postaral se o opravu fary i generální opravu kostela, vymalování "Českého nebe" od Petra Pištělky, pořízení nových oltářů podle návrhu Klaudiva Madlmayera, vydláždění nádvoří u kostela a zbudování sochy sv. Václava Antonínem Berkou. Sochy světců v kostele zhotovili bratři Kotrbové z Brna, obrazy na hlavním oltáři namaloval mistr Kovařík. Na přání farníků požádal sv. Otce o změnu patronie. Hlavním patronem byl opět sv. Vavřinec, jako před velkým ohněm v r. 1827. Jen novou křížovou cestu od Bedřicha Stefana nestačil instalovat. Všechna práce a nadšení vadily tehdejší mocipánům. Proto pana děkana odvezla tajná policie 12. září 1950 do internačního tábora v Želivi, potom 5. července do Hájků u Prahy, věznice v Kutné Hoře a 15.3.1953 do statku Andělka u Frýdlantu v Čechách, kde poklízal prasata. Olešnici a celý tehdejší okres Boskovice nesměl navštívit. Byla mu zakázána veškerá kněžská i občanská činnost. Pracoval jako skladník v obchodním domě Petrov, později jako průvodčí v tramvaji. V roce 1963 mohl odejít do důchodu. Od 16. prosince 1963 byl bez platu administrátorem v Nosislavi. Až do odchodu z tohoto světa 19.7.1977 byl olešnickým farářem a bystřickým děkanem. Podle jeho přání byl uložen mezi farníky na olešnické svaté pole.

P. Josef Václav Holas

V letošním roce si připomínáme dvě výročí P. Josefa Václava Holase. Narodil se 31.8.1917 v Ústupu. Po absolvování Hospodářské školy v Olešnici a po smrti bratra Josefa - bohoslovce, nastoupil na jeho místo. Působil v Praze u sv. Tomáše. Sváté Dobrotivé u Hořovic, Ročově u Loun, Bělé pod Bezdězem a Domažlicích. V roce 1950 byl internován v Oseku u Duchcova, později pracoval na rodné usedlosti v Ústupě. Do kněžské služby se mohl vrátit až po roce 1968 do farnosti Bedřichov, potom působil v České Lípě, Sloupu v Čechách a Zákupech. Na svátek Panny Marie Karmelské 16. 7. 1982 si věrného služebníka povolal Pán Bůh k sobě. Odpočívá v hrobě rodičů na olešnickém hřbitově.

Svatosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni:

dne 11.2.2017 Jan Novotný, nar. 10.7.2016 v Brně

dne 11.3.2017 Šimon Ptáček, nar. 31.10.2016 v Praze

dne 26.3.2017 Tobiáš Slaviček, nar. 6.2.2017 v Boskovicích

dne 29.4.2017 Jiří Vysloužil, nar. 7.1.2016 v Boskovicích

dne 27.5.2017 Nikol Báčová, nar. 12.12.2016 v Boskovicích

dne 27.5.2017 Milan Machát, nar. 25.10.2016 v Boskovicích

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 28.5.2017

Pavla Fučíková, Klára Horáčková, Matyáš Chybík, Tereza Jančíková, Anežka Kolářová, Tereza Kolářová, Šárka Míchalová, Marie Šašínková, Vojtěch Šutera, Kateřina Tomanová

Svatost křesťanské dospělosti dne 17.6.2017 přijalo 25 birmovanců

Kateřina Adamcová, Eliška Kánská, Terezie Kánská, Tomáš Kánský, Marie Knotková, Stanislav Knotek, Eliška Kolářová, Karolína Kovářová, Jan Nechuta, Štěpán Nechuta, Alena Neumannová, Lucie Neumannová, Ludmila Novotná, Markéta Novotná, Eliška Petrželková, Jakub Petrželka, Zbyněk Sobotka, Soňa Šašínková, Jan Šašínka, Petr Šašínka, Kateřina Šuterová, Miroslav Šutera, Lucie Tomanová, Petr Vaverka, Amy White

Do stavu manželského vstoupili

dne 8.7.2017 Renata Palinková a Martin Schaeuer

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 1.2.2017 paní Markétu Fořtovou, nar. 4.3.1974

dne 22.2.2017 pana Jaroslava Dvořáka, nar. 28.1.1938

dne 11.3.2017 paní Růženu Maršálovou, nar. 25.8.1927

dne 17.3.2017 pana Františka Kítnera, nar. 22.3.1956

dne 25.3.2017 paní Magdalenu Valentovou, nar. 29.6.1931

dne 6.5.2017 paní Jaroslavu Trmačovou, nar. 24.12.1936

dne 13.5.2017 paní Jarmilu Novotnou, nar. 23.2.1931

dne 19.5.2017 pana Stanislava Kováře, nar. 1.6.1933

dne 23.5.2017 pana Lubomíra Fučíka, nar. 24.3.1951

dne 25.5.2017 paní Marii Konopáčovou, nar. 17.2.1943

dne 22.7.2017 paní Marii Nykodýmovou, nar. 24.11.1952

dne 22.7.2017 paní Marii Broklovou, nar. 17.3.1925

Spěchejme milovat lidi, strašně rychle odcházejí.

130 let kapličky ve Lhotě

Kaplička ve Lhotě byla postavena v roce 1887 svépomocí občanů, kterých zde tehdy bylo asi 185. Materiál byl z místních zdrojů. Vápno a kámen daroval tehdejší majitel usedlosti č. 1, u které byla i vápenka. Byl evangelík a od té doby se při úmrtí zvoní všem bez ohledu na jejich náboženství. Střecha byla pokryta břidlicí, která se zde v několika lomech těžila a vyráběla. Oltářní obraz Nejsvětější Trojice byl údajně dovezen z Tišnova (snad z kláštera Porta Coeli).

Mše svaté zde však nebyly slouženy, protože některé věci a vybavení neodpovídaly tehdejším liturgickým požadavkům. ThDr. F. Petrželka, bratr manželky majitele usedlosti č. 6 paní Jančové, získal pro kapličku potřebnou výjimku a teprve 31. května 1926 zde mohla být sloužena o pouti první mše svatá. Ve válce zde občas u své sestry pobýval, v kapli sloužil mše svaté a já mu ministroval. V roce 1942 byl pro válečné potřeby zabaven i malý zvonek na kapli. Nahrazen byl novým od fy Manoušek a posvěcen o pouti 1948. V roce 1946 byl o pouti požehnán nový velký kamenný kříž asi 150 m od kapličky, na poděkování, že obec bez obětí přežila válečná léta.

V 70 letech byla břidlice na kapli nahrazena měděným plechem. V roce 1990 byl upraven interiér, opravena fasáda, provedeno odvlhčení zdi. Instalováno automatické zvonění, nasvícena kaple a upraveno okolí a je prováděna běžná údržba.

Loni už to bylo 90 let, co se zde farníci schází o pouti o Nejsvětější Trojici. Byl bych rád, aby tato tradice nezanikla a i budoucí generace si zde mohly vyprošovat Boží ochranu a požehnání.

Viktor Šafařík

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.